

A VÉGTELEN FELÉ

Látomás-e, vagy csak álom?
Más vidék ez, nem a régi.
Tavaszi szél leng a tájon,
Zöld gyepen virág fakad.
Szívem elkezd újra égni,
Újra ifjú vágy ragad.

Ott a tó, zöld partba szegve,
Fák a parton, lombozatjuk
Tükrözött képét rezegve
Ingatja a hablepel,
S kék vízen a hósín hattyúk
Nesztelen suhannak el.

Húznak, úsznak karcsú nyakkal,
S mintha én is vélők úsznám,
Öreg hattyú, ifiakkal;
Mely mögöttünk elmarad,
A vízen vont széles utcán
Táncolnak a sugarak.

1923.

S ez a sík víz tán nem is tó,
Napnyugatra nincs határa,
Tükre távol, mint virító
Tündér rózsás kert virul,
Ibolyaszín tengerárra
Tűznap fényesője hull.

Körben úszó ifjú hattyúk
Tőlük lassan elevezve
Látják a nagy öreg hattyút,
Amint egyre távolog,
Hol a végtelenbe veszve
Égnek a bíbor habok.

Vén fejét feltartva büszkén,
Felborzolva szárnya tolla,
Lángoló hab fényes üszkén
Ringatózva énekel,
S mint a távozó vitorla,
Lassan úgy enyészik el.